

РЕШЕНИЕ

№ 558

гр. Видин, 05.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВИДИН, I СЪСТАВ ГО, в публично заседание на трети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Даниел Н. Димитров

при участието на секретаря СЛАВИНА Ж. СЛАВЧЕВА
като разгледа докладваното от Даниел Н. Димитров Гражданско дело № 20211320102130 по описа за 2021 година

От Застрахователна компания „ЗАД АРМЕЕЦ“, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Стефан Караджа“ № 2 против М. В. Б. от гр. *****, ЕГН ***** са предявени искове с правно основание чл. 422 ГПК, във връзка с чл. 415 от ГПК, във връзка с чл. 500, ал. 1, т. 3 от КЗ, във връзка с чл. 45 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД.

Сочи се, че основанията, от които произтича вземането са следните:

С полица № BG/11/115001404350 от 22.05.2015г., ЗАД „Армеец“ АД е сключило договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ и „Злополука“ на лек автомобил марка „Мазда“, модел „323“ с рег. № *****, собственост на Л. Ц. М., със срок на действие от 28.05.2015 г. до 27.05.2016 г.

Твърди се, че на 15.12.2015 г., около 18.30 ч., в с. Р., общ. Б., на ул. ***** е настъпило пътнотранспортно произшествие /ПТП/ с лек автомобил марка „Мазда“, модел „323“ с рег. № *. При управление на лекия автомобил с несъобразена скорост на завои, водачът загубил управление и реализирал ПТП в крайпътно дърво. В следствие от горепосоченото събитие, пътник в горепосоченото МПС - В. Б. И., претърпял неимуществени вреди в областта на главата. Веднага след инцидента, водачът напуснал мястото на произшествието, поради което е осуетена възможността

за вземане на алкохолна проба. ПТП-то е документирано с Констативен Протокол за ПТП с пострадали лица № 7/2015г., съставен и подписан на място от органите на МВР. Сочи се, че протоколът за ПТП, представлява официален документ по смисъла на чл.179 ГПК, т.е. съставлява доказателство за факта на направени пред съставителя изявления и за „извършените от него и пред него действия“. В протокола е отразено, че виновния водач на автомобила е напуснал местопроизшествието веднага след инцидента, без да се установят нанесените щети и без да се уведомят контролните органи, поради което е осуетена възможността, водачът да бъде изпробван с техническо средство - дрегер, за наличие на алкохол, наркотични вещества или техни аналози.

Излага се, че съгласно получено удостоверение от ОДМВР - Видин, установеният виновен причинител на ПТП е М. В. Б., управлявал лек автомобил марка „Мазда“, модел „323“, с рег. № ***** по време на инцидента. На същия е бил издаден АУАН № Т963537/17.12.2015г., с който е ангажирана административно- наказателната отговорност на виновния водач, поради несъобразена скорост, напускането на местопроизшествието и неизпълнението на задълженията като водач уведомяване на органите на КАТ.

Посочва се, че въз основа на АУАН е издадено НП № 15-0291-000360/30.12.2015 г., за установени санкционни разпоредби по чл. 179, ал. 2, чл. 175, ал. 1, т. 5 и чл. 183, ал. 1, т. 1 от ЗДП, връчено и влязло в законна сила на 19.01.2016 г., без да е обжалвано.

В резултат на гореописаното ПТП, в ЗАД „АРМЕЕЦ“ АД на 12.04.2016 г. е подадено от В. Б. И. уведомление - декларация по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, с молба за изплащане на нанесените неимуществени вреди, в следствие от горепосоченото ПТП с л. а. марка „Мазда“, модел „323“, с рег. № ***** и в дружеството е заведена преписка по щета под № 10016100101727Н.

Поддържа се, че с протокол от 27.04.2016 г. застрахователно-експертна комисия (ЗЕК) при ЗАД „Армеец“ АД, въз основа на всички представени от пострадалото лице документи, определила, че причинените неимуществени вреди възлизат на стойност 1000.00 лева и в полза на увреденото лице по банков път на 10.06.2016 г. било изплатено обезщетение в размер на 1000.00

лв.

Поддържа се, че с плащането на дължимите суми ЗАД „Армеец“ АД е изпълнило задължението си в качеството му на застраховател по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ и „Злополука“ да покрие вредите, причинени на пострадалото лице и има право на регресен иск срещу виновния причинител на ПТП.

Твърди се, че с писмо с № Л- 6403/25.06.2016 г., получено лично на 07.07.2016 г., ЗАД „Армеец“ поканили М. В. Б. доброволно да възстанови изплатеното обезщетение по регресна претенция в размер на 1000.00 лв., в четиринадесетдневен срок, с което на основание чл. 84, ал.2 ЗЗД, длъжникът изпаднал в забава. Размерът на лихвата, начислен върху на главницата е изчислен с помощта на електронния калкулатор на НАП.

Твърди се, че ищецът е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, въз основа на което е образувано ч. гр. д. № 894/2021 г. по описа на РС - Видин, заповедта по което е връчена на длъжника по реда на чл. 47 от ГПК.

Иска се от съда да признае за установено, че М. В. Б. дължи на „ЗАД Армеец“ АД сумата от 1000.00 лева /хиляда лева/ - главница, дължимо застрахователно обезщетение по регресна претенция, както и мораторната лихва върху главницата от 27.04.2018 г. до 27.04.2021 г. - датата на депозиране на заявлението за издаване на Заповед за изпълнение, възлизаща в размер на 304.75 лв. /триста и четири лева и седемдесет и пет стотинки/, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК до окончателното изплащане на вземането, както и направените от ищеца съдебно - деловодни разноси, включително и възнаграждение за процесуално представителство.

Ответникът М. В. Б., чрез особения си представител адв. Б. Б., адвокат от АК - Видин, в срока по чл. 131 ал. 1 от ГПК, е представил писмен отговор на исковата молба, като е оспорил изцяло предявените искове. Изложено е възражение, че исковете за главницата и мораторната лихва са погасени по давност, което е аргументирано подробно в отговора. Направено е и възражение за прекомерност на адвокатския хонорар/юрисконсултско възнаграждение на процесуалния представител на ищеца.

По делото е разпитан свидетелят В. Б. И. – пострадал от ПТП-то.

След като се запозна със събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в съвкупност, съдът прие за установено от фактическа следното:

Въз основа на депозирано от „ЗАД АРМЕЕЦ“, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Стефан Караджа“ № 2, заявление по чл. 410 от ГПК е образувано ч.гр.д. № 894/2021 г. по описа на РС - Видин. По него е издадена Заповед № 18/13.05.2021 г., с която на М. В. Б., ЕГН ***** е разпоредено да заплати на заявителя главница в размер на 1000.00 лева, 304.75 лева – лихва за периода от 27.04.2018 г. до 27.04.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 27.04.2021 г. до изплащане на вземането, както и сумите от 25.00 лева за държавна такса и 50.00 лева – юрисконсултско възнаграждение, определено на основание чл. 26 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Заповедта за изпълнение е връчена на длъжника по реда на чл. 47 от ГПК, поради което е предявен настоящият иск.

По делото безспорно е установено, че на 15.12.2015 г. около 18.30 часа в с. Р., общ. Б., на ул. ***** е реализирано ПТП с участието на МПС – лек автомобил, марка „Мазда“, модел „323“ с рег. № *****, управляван от ответника М. В. Б., в който автомобил пътувал и пострадалия В. Б. И..

В приложения констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 7/2015 г., като причина за ПТП е посочено, че водачът на МПС – лек автомобил, марка „Мазда“, модел „323“ с рег. № ***** М. В. Б. при управление на автомобила с несъобразена с пътните условия скорост на десен завой изгубил контрол над управлението, излязъл вляво по посоката на движение и се блъснал в крайпътно дърво, след което напуснал мястото на ПТП. В протокола като пострадало лице е посочен В. Б. И. с диагноза мозъчно сътресение, разкъсно-контузна рана на главата.

По делото са приложени и медицинско свидетелство изх. № 626/22.12.2015 г. и Становище на лекуващия лекар д-р М. М. от 12.04.2016 г., от които е видно, че на В. Б. И. е причинена контузия на главата, мозъчно сътресение, разкъсно-контузна рана на главата.

От разпита на свидетеля В. Б. И. се установява, че същият познава ответника М. Б.. Свидетелят сочи, че средата на месец декември 2015 г. той заедно с ответника М. Б. били на гости при тъста на ответника и там Б.

употребил алкохол. След това потеглили от къщата на тъста на ответника като пътували в лек автомобил „Мазда“, управляван от Б. и малко след като потеглили ответникът се ударил в крайпътно дърво в с. Р., като не могъл да вземе завоя, тъй като се движел с висока скорост. Свидетелят твърди, че вследствие на катастрофата си ударил главата, като имал засегнато око и тежки увреждания. Сочил, че след катастрофата ответникът избягал, а свидетелят се обадил на „Бърза помощ“, като дошла линейка и го отвела в болницата в гр. Видин.

Съдът кредитира показанията на свидетеля като последователни, непротиворечиви и кореспондиращи на останалите доказателства.

От сведението, дадено от М. В. Б. по преписката във връзка с АУАН № 963537/17.12.2015 г. пред органите на МВР е видно, че същият заявява, че на 15.12.2015 г. бил в с. Р. с приятелката си в дома на майка ѝ, където употребил алкохол, след което тръгнал заедно със свидетеля В. Б. И. с лек автомобил „Мазда“ с рег. № *****, управляван от Б. и малко след това се блъснал с автомобила в едно дърво. Б. заявява, че след удара не помни нищо освен, че дошла полиция от гр. Кула.

На ответника М. В. Б., управлявал процесния автомобил е издаден АУАН № Т963537/17.12.2015 г., с който е ангажирана административно-наказателна отговорност на същия поради несъобразена скорост, напускане на местопроизшествието и неизпълнението на задълженията като водач за уведомяване органите на КАТ. Въз основа на горецитирания АУАН е издадено НП № 15-0291-000360/30.12.2015 г. за установени санкционни разпоредби по чл. 179, ал. 2, чл. 175, ал. 1, т. 5 и чл. 183, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, връчено и влязло в законна сила на 19.01.2016 г., без да бъде обжалвано.

От приложената по делото комбинирана застрахователна полица № BG/11/115001404350 за застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ и „Злополука“ е видно, че лек автомобил марка „Мазда“, модел „323“ с рег. № ***** към дата 15.12.2015 г. е имал активна застраховка ГО в „ЗАД АРМЕЕЦ“ със срок на застраховката от 28.05.2015 г. до 27.05.2016 година.

В „ЗАД АРМЕЕЦ“ на 12.04.2016 г. е подадено уведомление-декларация по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ от пострадалия В. Б. И. с молба за изплащане на нанесените неимуществени

вреди вследствие на горепосоченото ПТП и в ищцовото дружество е заведена преписка по щета под № 10016100101727Н. След направена оценка на щетата е било изплатено застрахователно обезщетение в размер на 1000.00 лева на пострадалия В. Б. И. с платежно нареждане от 10.06.2016 г.

На 25.06.2016 г. ищецът е изпратил до ответника регресна покана, относно щета № 10016100101727Н, получена на 07.07.2016 г., видно от приложената обратна разписка.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

Съгласно чл. 500, ал. 1, т. 3 КЗ, освен в случаите по чл. 433 ал. 1, застрахователят има право да получи от виновния водач платеното от застрахователя обезщетение заедно с платените лихви и разноси, когато виновният водач е напуснал мястото на настъпването на пътнотранспортното произшествие преди идването на органите за контрол на движение по пътищата, когато посещаването на местопроизшествието от тях е задължително по закон, освен в случаите, когато е наложително да му бъде оказана медицинска помощ или по друга неотложна причина; в този случай тежестта на доказване носи виновният водач.

В разглеждания казус, настоящият състав приема, че всички елементи от фактическия състав на съдебно предявеното вземане се установяват по безспорен начин.

Фактическият състав на непозволеното увреждане по чл. 45 ЗЗД изисква установяване на виновно и противоправно поведение на водача, в причинна връзка от което са произлезли вредите, както и че отговорността е възникнала във връзка с използването на процесното МПС от делинквента.

Във връзка с изложеното съдът приема за установено, че ответникът като водач, при управление на МПС и при нарушаване на правилата за движение по пътищата, е причинил ПТП, при което са причинени неимуществени щети на В. Б. И. /разкъсно контузна рана на главата и мозъчно сътресение/ - пряка и непосредствена последица от деянието, описани в протокола за ПТП и в останалия доказателствен материал по делото. Настъпилите в причинна връзка от събитието вреди се установяват от приложените медицински документи и изготвен доклад по щета. Вината, в случая се предполага, с оглед установената законова презумпция по чл. 45, ал.

2 ЗЗД, която не е опровергана.

Непротиворечиво с оглед доказателствата по делото е установено, че за управлявания от ответника лек автомобил към момента на реализиране на ПТП-то е имало сключен валиден договор за задължителна застраховка „гражданска отговорност“ при ищеца, както и че ищцовото дружество е изплатило обезщетение в размер на 1000.00 лева на пострадалото вследствие на ПТП-то лице В. Б. И..

По възражението на ответника за изтекла погасителна давност на исковите претенции:

В отговора на ответника са развити подробни съображения за погасяване на иска за главницата по давност, като същият счита, че в настоящия случай по отношение давността следва да се приложи чл. 197 от КЗ /отм./, тъй като ПТП-то е реализирано на 15.12.2015 г., т.е. преди приемането на КЗ /Обн., ДВ, [бр. 102](#) от 29.12.2015 г., в сила от 1.01.2016 г./.

В чл. 197 от КЗ /отм./ е посочено, че Правата по застрахователния договор се погасяват с тригодишна давност считано от датата на настъпване на застрахователното събитие, а при застраховки "Живот" и "Злополука" и при застраховки "Гражданска отговорност" по т. 10 - 13 на раздел II, буква "А" от приложение № 1 - с петгодишна давност от датата на настъпване на събитието.

В чл. 114, ал. 1 от ЗЗД е посочено, че давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, а в чл. 114, ал. 3 от ЗЗД е посочено, че за вземания от непозволено увреждане давността почва да тече от откриването на дееца.

В чл. 378, ал. 6 от КЗ /Обн., ДВ, [бр. 102](#) от 29.12.2015 г., в сила от 1.01.2016 г./ е посочено, че регресните и суброгационни иски на застрахователя по застраховки „Гражданска отговорност“ по т. 10-13, раздел II, буква „А“ от приложение № 1 срещу причинителя на вредата се погасяват в срок 5 години, считано от датата на извършеното плащане на застрахователното обезщетение на третото увредено лице. Застрахователят има право на законната лихва върху претендираната сума, считано от поканата за плащане към причинителя на вредата.

Съдът счита, че дори и да се приложат разпоредбите на КЗ /отм./ към

настоящия казус, направеното от ответника възражение за погасяване по давност на исковите претенции е неоснователно по следните съображения:

Проблемът при суброгацията (встъпване в правата на удовлетворения застрахован) е дали специалната застрахователна давност се прилага спрямо нея. В съдебната практика и в теорията преобладава становището, че специалната уредба е неприложима към регресния и суброгационния иск, какъвто е настоящия случай, както при определяне на неговата продължителност, така и на началния момент, от който започва да тече давността. Това се отнася за суброгационния иск на застрахователя срещу трето лице, което отговаря за причинените на застрахования вреди – чл. 213 КЗ /отм./, а така също и за регресния иск на застрахователя срещу застрахования при застраховката „гражданска отговорност” в случаите, когато застрахованият умишлено е причинил увреждането – чл. 227 КЗ /отм./. Съображенията за изключване на регресния и суброгационния иски от приложното поле на чл. 197 КЗ /отм./ са следните:

Специалната тригодишна давност важи само за вземания, съставляващи съдържанието на законосъобразно развито застрахователно отношение. Регресното и суброгационното право обаче не произтичат от застрахователния договор, а представляват специфична санкционна последица, която възниква при наличие на виновно и противоправно деяние, визирано в съответната правна норма. Освен това суброгационният иск се предявява срещу трето лице, което не участва в застрахователното отношение. То не е част от застрахователния договор, а е законово право, т.е. право, чието основание е законът. При условие, че законът не е предвидил специална давност за регресния и суброгационния иск в застраховането и при неприложимост на чл. 197 КЗ /отм./, би трябвало да се приеме, че те се погасяват в общата петгодишна давност по чл. 110 ЗЗД, освен ако за суброгационния иск е предвиден друг по-кратък срок в закона.

Пак според съдебната практика началният момент на давността относно регресния иск на застрахователя срещу застрахования по чл. 227 КЗ /отм./ е моментът, в който застрахователят е платил застрахователното обезщетение на третото увредено лице /в настоящия случай - 10.06.2016 г./, а не моментът на настъпване на застрахователното събитие /15.12.2015 г./ ППВС 7/77 – т. 14. Достатъчно е застрахователят само частично да е удовлетворил оправомощеното лице, тъй като чл. 227 КЗ /отм./ предвижда обратен иск за

това, което е платено, независимо дали е пълният размер на застрахователното обезщетение или е част от него. Ако застрахователят е платил допълнително обезщетение, давността на произтичащия от това нов регресен иск започва да тече от новия момент на допълнителното плащане.

Видно от приложеното по делото платежно нареждане /лист 23 от делото/ е, че обезщетението в размер на 1000.00 лева е платено на пострадалия В. И. от застрахователя на 10.06.2016 г., която дата следва да се приеме за начало на давността, а именно на тази дата вземането на ищцовото дружество е станало изискуемо. Петгодишният давностен срок изтича на 10.06.2021 г. Заявлението по чл. 410 от ГПК е депозирано на 27.04.2021 г., т.е. преди изтичане на давностния срок, поради което възражението на ответника в този смисъл е неоснователно.

Съгласно чл. 86, ал. 1 от ЗЗД при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Съгласно чл. 84, ал. 2 от ЗЗД когато няма определен ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора. С писмо № Л-6403/25.06.2016 г., получено на 07.07.2016 г. ответникът е поканен да изпълни задължението си.

Ищецът претендира мораторна лихва в размер на 304.75 лв. за периода от 27.04.2018 г. до 27.04.2021 г. – датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда. Съдът намира, че доколкото не е налице изпълнение на задължението на ответника за заплащане на главницата, то последният е в забава и на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД дължи обезщетение. Предвид доказване основанието на иска, следва да се разгледа възражението за погасяване по давност на посоченото вземане. Обезщетението за забава в размер на законната лихва се погасява с изтичането на тригодишен давностен срок съгласно чл. 111, б. „в“ ЗЗД. Затова погасени по давност са сумите за периода три години преди депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, а именно – преди 27.04.2018 г. Затова искът за обезщетение за забава следва да се уважи изцяло за периода от 27.04.2018 г. до 27.04.2021 г., като по отношение определяне на размера му съдът използва електронен калкулатор - <https://www.calculator.bg/>. Изчислен по посочения начин, размерът на иска, който подлежи на уважаване, е 304.75 лв., а именно в пълен размер.

Във връзка с изложеното предявените искове следва да бъдат уважени като се признае за установено по отношение на ответника, че дължи на ищеца сумата в размер на 1000.00 лева /хиляда лева/ - главница, дължимо застрахователно обезщетение по регресна претенция, както и мораторната лихва върху главницата от 27.04.2018 г. до 27.04.2021 г. - датата на депозиране на заявлението за издаване на Заповед за изпълнение, възлизаща в размер на 304.75 лв. /триста и четири лева и седемдесет и пет стотинки/, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК до окончателното изплащане на вземането.

По разноските.

Ищецът е сторил следните разноски: внесена държавна такса в размер на 75.00 лева, 321.33 лева – разноски за особен представител на ответника и 20.00 лева - депозит за свидетел, като се претендира и юрисконсултско възнаграждение, без да е посочен размера на същото, поради което съдът счита възражението на ответника за прекомерност на възнаграждението за неоснователно.

Възнаграждението за юрисконсулт, с оглед предмета на делото и фактическата и правна сложност, следва да се определи в размер на 100.00 лева, съгласно чл. 25 от Наредбата за заплащането на правната помощ /НЗПП/ във вр. с чл. 37 от ЗПП и чл. 78, ал. 8 от ГПК.

В заповедното производство ищецът е направил разноски в размер на 25.00 лева за платена държавна такса, като му е присъдено и юрисконсултско възнаграждение в минимален размер на 50.00 лева. Настоящият съдебен състав намира, че присъденото в този размер юрисконсултско възнаграждение съответства на разписаното в чл. 78, ал. 8 от ГПК, чл. 37 от ЗПП и чл. 26 от НЗПП.

В тази връзка ответната страна следва да заплати на ищеца направените разноски по настоящето производството, в общ размер от 516.33 лв. /75.00 лв. внесена държавна такса, 100.00 лв. - юрисконсултско възнаграждение, 321.33 - депозит за особен представител и 20.00 лв. - депозит за свидетел/, както и тези, направени в заповедното производство, в общ размер на 75.00 лв. /25.00 лв. - заплатена държавна такса и 50.00 лв. - юрисконсултско възнаграждение/.

Водим от горното, Съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на М. В. Б. от гр. ***** , ЕГН ***** , че дължи на „ЗАД АРМЕЕЦ“, ЕИК ***** , със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Стефан Караджа“ № 2 сумата в размер на 1000.00 лева /хиляда лева/ - главница, дължимо застрахователно обезщетение по регресна претенция, както и мораторната лихва върху главницата от 27.04.2018 г. до 27.04.2021 г. - датата на депозиране на заявлението за издаване на Заповед за изпълнение, възлизаща в размер на 304.75 лв. /триста и четири лева и седемдесет и пет стотинки/, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК – 27.04.2021 г. до окончателното изплащане на вземането.

ОСЪЖДА М. В. Б. от гр. ***** , ЕГН ***** да заплати на „ЗАД АРМЕЕЦ“, ЕИК ***** , със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Стефан Караджа“ № 2, направените разноси в настоящото производство в общ размер от 516.33 лв. /75.00 лв. внесена държавна такса, 100.00 лв. - юрисконсултско възнаграждение, 321.33 - депозит за особен представител и 20.00 лв. - депозит за свидетел/.

ОСЪЖДА М. В. Б. от гр. ***** , ЕГН ***** да заплати на „ЗАД АРМЕЕЦ“, ЕИК ***** , със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Стефан Караджа“ № 2 сумата в общ размер на 75.00 лв. /25.00 лв. - заплатена държавна такса и 50.00 лв. - юрисконсултско възнаграждение/ разноси по ч.гр.д. № 894/2021 г. по описа на РС - Видин.

Решението може да бъде обжалвано пред ВдОС в двуседмичен срок от връчването му на страните, като след влизането му в сила да се приложи препис по ч.гр.д. № 894/2021 г. по описа на ВдРС.

Съдия при Районен съд – Видин: _____